

Ramon Balius

i entrevisten *Joan Antoni Samaranch*

Jesús Galilea

President del CIO

Ja fa temps que la direcció d'“APUNTS d'Educació Física i Esports” desitjava entrevistar Joan Antoni Samaranch i no ha estat possible fins ara, per diferents circumstàncies. El personatge és, sense cap dubte, la figura més important de l'esport mundial i això ja era motiu més que suficient per a ser protagonista dins les pàgines de la nostra revista, però, a més, Samaranch ha estat peça fonamental en la gestació del que ara és una realitat venturosa: els INEF.

El fet que ens hagi estat encomanada aquesta entrevista, és quelcom que ens omple de satisfacció. En primer lloc, perquè amb Joan Antoni Samaranch ens uneix una llarga i fecunda amistat i en segon lloc, perquè som afortunats testimonis directes de la seva trajectòria esportiva. Creiem que la primera circumstància ens ajudarà a vèncer les seves possibles objeccions a l'entrevista i la segona facilitarà, sens dubte, la nostra feina.

L'entrevista va estar concertada per al dijous 18 de novembre de 1999, a les 13.30 hores. Vàrem començar-la puntualment, com és proverbial en el president Samaranch. Va celebrar-se en el seu despatx de l'Avinguda Diagonal, amb una extraordinària panoràmica de Barcelona com a teló de fons. Fou una conversa distesa, relaxada, la qual, sense que aleshores ens n'adonéssim, va estar un exemple modelic de bilingüisme català-castellà. Cadascun de nosaltres va preguntar en la llengua amb la qual habitualment parla amb el President i ell va contestar de la mateixa manera. L'entrevista s'ha transcrit quasi literalment, ja que únicament s'han eliminat unes molt poques reiteracions. Aquest és el motiu d'algunes frases inacabades, fet freqüent en un diàleg entre amics.

Abans de començar la conversa, vàrem mostrar al President Samaranch les dues revistes "APUNTS d'Educació Física i Esports" corresponents a l'últim número publicat. Vàrem explicar-li que "APUNTS d'Educació Física i Esports" era filla d'"APUNTS de Medicina de l'Esport", la qual, en el seus començaments, precisament ell n'havia facilitat la publicació. Va elogiar les característiques editorials i iconogràfiques d'APUNTS; vàrem comentar-li que era l'òrgan d'expressió de l'INEF de Catalunya; que en cada número es publicava una entrevista amb personalitats del món de l'esport i que existia molt d'interès en què ell fos un dels protagonistes. Tanmateix, la primera pregunta la va fer l'entrevistat:

Joan Antoni Samaranch. I aquesta revista qui la paga?

Jesús Galilea. L'INEFC.

Ramon Balius. En la revista que tens a les mans, l'entrevista es va fer a dues persones que tu coneixes bé: Rosa Serra, l'escultora i Jordi Alumà, el pintor.

J.G. Si mirem enrere, tu vas tenir una actuació decisiva en la creació dels INEF d'Espanya, això es indubtable, però, jo et preguntaria: Quan vares tenir la idea, quan va sorgir el projecte de creació d'aquests INEF, responien a allò que tu creies o pensaves que havien de ser?

J.A.S. Vàrem crear l'INEF de Madrid i, alhora, la Residència Blume, que era una altra institució en la qual teníem molt d'interès perquè consideràvem important, no solament la formació de quadres d'educació física, sinó també la divulgació de l'esport a Espanya. Jo tinc la idea que la millor manera de divulgar l'esport és a base d'obtenir bons resultats; és l'exemple d'Espanya amb el tennis. Gràcies a les victòries de Santana es va desenvolupar ràpidament el tennis en el nostre país i això passa no solament en països subdesenvolupats esportivament, com podia ser Espanya en aquell moment, sinó també en països desenvolupats com Alemanya, on, gràcies a Becker i a Steffi Graf, s'han construït centenars de milers de pistes i tenen milions de practicants. Quant a l'INEF, la idea, com sabeu,

va ser de José Antonio Elola. El primer INEF vaig crear-lo jo. Vaig tenir un incident amb Cagigal, que volia obrir-lo de seguida, el primer any. Jo vaig demanar un informe i va resultar que els estudiants havien de dormir pràcticament en els passadissos i vaig dir que no, que calia ajornar-ho un any, i es va fer així; i quan es va obrir el primer INEF a Madrid es va fer amb tota dignitat i de seguida vàrem començar a pensar en un segon INEF, que havia de fer-se a Barcelona.

J.G. Al marge d'aquesta discussió sobre la data d'inauguració de l'INEF, es diu que vas tenir algun enfrontament amb Cagigal. Teníeu diferents formes de plantejar la política dels INEF?, o no?

J.A.S. No. Jo vaig confiar molt en Cagigal, que va ser el primer director i que crec que ha estat l'estudiós, el filòsof número u d'Espanya en matèria esportiva.

J.G. Tu no vas poder inaugurar l'INEF de Barcelona perquè vas ser cessat l'any 70. Ara bé, incidint una mica més en el que abans dèiem, com President del CIO, quina creus que és la missió que actualment correspon als INEF en el món de l'esport? Penses que l'esperit del CIO —l'esperit olímpic— hauria d'estar més present, per exemple, en els currículums dels INEF? La meua impressió personal és que no hi és massa....

J.A.S. No conec els plans d'estudi dels INEF, però crec que el coneixement del què és i què representa el moviment olímpic hi ha d'estar present, encara que considero que tot canvia en la vida i que un INEF, avui, ha de ser molt diferent dels INEF que vàrem projectar a finals dels 60. Llavors eren per crear professors d'educació física i els professors d'educació física sembla que actualment no tenen raó de ser, perquè el que ha d'existir són especialistes en un esport determinat. Avui en els col·legis ja no es fa gimnàstica, es fa esport.

J.G. Sí, però tu ja saps que els INEF actualment estan orientant els seus currículums cap a àrees molt diverses de l'esport. Per exemple, els estudis sobre organització i gestió d'activitats esportives.

J.A.S. Aquest és un apartat en el qual també es necessita gent especialitzada: per regir els clubs, encara que, per a mi, l'important és que l'INEF ha de crear quadres d'entrenadors, preparadors i tècnics de l'esport.

J.G. Passem a un altre tema. Hi ha quelcom que, malgrat la nostra mútua confiança, mai no t'he preguntat. Fa referència a un fet que fa un instant he apuntat: Quan et varen cessar, en un moment totalment imprevist per a tothom, perquè, és clar, l'any 70 i en plens Campionats d'Europa... Recordo fins i tot una anècdota protagonitzada pel llavors President de la Federació Europea de Natació, un general rus, qui, sopant o dinant amb nosaltres i tot

referint-se al teu cessament, digué: "Això no succeeix ni en el meu país!" —cal aclarir que ja duia un parell de vodkes... Passats trenta anys ¿podries explicar-nos —és una pregunta que si no vols no la contestis— el perquè d'aquell cessament?

J.A.S. Crec que vaig reaccionar com havia de reaccionar: Al cap i a la fi, m'havien nomenat a dit i em van treure a dit. El que passa és que va ser una pena perquè ens trobàvem en una línia ascendent, quasi igualant el nivell de l'esport italià, que era la meva obsessió; però jo crec que vaig reaccionar bé. És una reacció vàlida per a tots els dirigents, fins i tot en política: Si una persona es nomenada, dins d'una estructura, per exemple dins d'un ministeri, per un ministre determinat i aquesta persona té un càrrec de confiança d'aquest ministre i, a més, un càrrec, com el d'esports, que té més popularitat que el propi ministre, surt més en els diaris... si canvien aquest ministre, el que ha de fer és marxar, perquè és impossible congeniar amb el nou. I això és el que va passar.

R.B. *Va haver-hi enveja de la popularitat...*

J.A.S. El problema va ser això: enveja; i tanmateix haig de dir, en favor d'aquesta persona, que després em va ajudar bastant perquè jo fos President de la Diputació de Barcelona —almenys no va posar-hi cap inconvenient— i en aquell moment ell era el President de les Corts Espanyoles... Va passar una cosa: el Ministre de la Governació era en Garicano —això és una anècdota, però val la pena explicar-la. Un dia en Garicano em va cridar i em va dir: "Vull canviar l'alcalde i el president de la Diputació de Barcelona i t'ofereixo ser president de la Diputació". A mi, aquesta proposta em va fer una il·lusió tremenda, perquè estimo molt aquella casa, des que vaig ser diputat durant 12 anys i, al cap d'unes setmanes em va dir: "Mira, en el pròxim Consell de Ministres portaré el nomenament de l'alcalde de Barcelona, però el teu no encara, perquè el president de la Diputació —que era en Muller i d'Abadal— m'ha dit que el seu fill es vol casar i que a ell li agradaria que es casés a la capella de Sant Jordi de la Diputació i jo li vull fer aquest favor". I jo vaig dir: —què volia que digues?— vaig dir: "Molt bé!". I el dia del casament, el mateix dia, que era divendres, van cessar en Garicano, van canviar el Govern, i em vaig quedar jo en calçotets... Van nomenar el nou ministre de la Governació, Arias Navarro, i amb l'Arias Navarro jo tenia bona relació, perquè l'havia ajudat a fer alguns projectes d'esport a Madrid; però va tenir moltes pressions, perquè hi havia molta gent que en volia ser, de President de la Diputació. I això va trigar un mes i mig... i al cap d'aquest mes i mig, un dia em va telefonar i em va dir que el nomenament era un fet.

J.G. *Et consideres un home discutit, tant a nivell nacional com internacional? i per què?*

J.A.S. No, discutit, relativament, no. Crec que pràcticament he estat indiscutible fins el començament d'aquest any...

J.G. *No em refereixo a això, sinó a ser un home polèmic.*

J.A.S. No, jo sóc un home, com la gent de la meua terra, de Catalunya, pactista. M'agrada el pacte i sobretot el que m'agrada és treballar en equip, tot i que això sempre es diu i no es fa, i jo ho faig. Sempre dic que sóc com un director d'orquestra, amb uns músics tan bons, que el director seu i el músics toquen...

J.G. *Bé, de vegades sí i de vegades no...*

J.A.S. És clar! Si cal m'aixeco i...

J.G. *Ah, bé! Sovint t'haurà calgut aixecar-te unes quantes vegades...*

R.B. *A nosaltres, com a metges, el tema del dòping realment ens preocupa. Ara bé, hi ha un altre tema que també ens preocupa i és la fixació del CIO envers el dòping en l'esport, tot oblidant que l'esport, al nivell d'intensitat que avui dia arriba, té d'altres problemes i nosaltres els vivim. Per exemple, jo ara fa poc he estat en un tribunal de tesi doctoral, d'una professora de l'INEFC, que proposava fer canviar el reglament dels exercicis dels concursos de gimnàstica, per evitar una sèrie de gestos que sabem, que tenim la certesa, que provoquen patologia. Aleshores, tu un dia em vas dir: "Denuncieu-ho!". Bé, està denunciat a les revistes científiques, però dintre de la Comissió Mèdica del CIO no hi ha ningú que pensi que hi ha d'altres perills en l'esport. El dòping ho és. Ara bé, hi ha d'altres perills: les nenes de gimnàstica, se'n van amb unes esques amb problemes vertebrals, i no es vibra des d'aquest punt de vista...*

J.A.S. Potser sí que tens raó; però, parles d'unes patologies determinades, no?

R.B. *Produïdes per l'esport!*

J.A.S. Sí, però, el que no pots eliminar de l'esport és el risc...

R.B. *No, però, el risc hi ha maneres d'evitar-lo.*

J.A.S. Bé, si s'han publicat coses molt concretes...

R.B. *Moltes!*

J.A.S. Si m'ho dones a mi, jo ho passaré a la Comissió Mèdica. Perquè la funció de la Comissió Mèdica no solament és la lluita contra el dòping, sinó també ajudar científicament, dintre d'unes normes correctes, acceptables, que el rendiment sigui més alt i també salvaguardar la salut. Per a mi, el més important en la lluita contra el doping és que tenim l'obligació de preservar la salut dels atletes –vam començar amb el dòping perquè va morir un ciclista... Després va venir la teoria anglosaxona que el dòping no es pot acceptar perquè els atletes han de participar tots en les mateixes condicions i ningú no ha de tenir avantatges sobre un altre... però això porta a d'altres discussions, perquè, també, si un té unes sabatilles més bones que les d'un altre, ja té un cert avantatge i si un pren una aspirina perquè té mal de cap, té més avantatge que un altre, i si l'un menja patates i l'altre carn, també pot córrer més, no? Es una mica complicat... La definició de dòping és preservar la salut dels atletes i a més, procurar que hi hagi una lluita que no doni avantatges d'uns sobre els altres.

R.B. *Quan es va fer la Conferència del dòping, després de l'escàndol del Tour, la premsa va donar la sensació que la Conferència no havia acabat de reeixir suficientment i, en canvi, s'ha creat l'Agència del dòping, on hi ha una sèrie de gent, gent important, i sembla –i aquí hi ha part de la pregunta– que vol haver-hi una ingerència dels estats i que potser pretendrien que el CIO fos una mena de soci capitalista, perquè el que sí que ha transcendit és que el CIO dona una quantitat molt important...*

J.A.S. No és el CIO: és el món de l'esport, perquè nosaltres ho donem no solament en nom del CIO, sinó en nom de les Federacions i dels Comitès Olímpics Nacionals. Aquests diners surten del fons de TV, i els retirem abans de distribuir-los.

R.B. *Però, no hi posa diners ningú més?*

J.A.S. No, per ara, no. Però els governs europeus s'han compromès ja, d'aquí a dos anys, a donar una quantitat important. El que passa –i que ha estat la gran sorpresa, i també, la gran satisfacció– és que des de fa uns dos anys als governs se'ls ha despertat un gran interès per entrar en aquesta lluita; però el perill que tenim és que aquests governs, igual que ara hi estan interessats, podrien deixar d'estar-ho. Per nosaltres, Benvinguts! Perquè en aquesta

lluita antidopatge necessitem els governs, perquè nosaltres podem controlar els entrenadors, els jugadors... però controlar el tràfic d'aquestes drogues no podem, és impossible, i amb això els governs sí que tenen la possibilitat de treballar: a les duanes, a la policia, on sigui! i lluitar contra aquest món que es guanya la vida, que guanya molts diners comerciant amb els productes prohibits. Una combinació esports-governos, en la lluita contra el dòping, és bona, en principi.

J.G. *Per què aquesta mania dels EUA per evitar que el CIO sigui protagonista?*

J.A.S. Són persones determinades que diuen totes aquestes coses. Jo sempre dic: "Bé, vegem: Què heu fet vosaltres fins ara?: Res, res. Pitjor que res: Autoritzar!". Allí pots comprar els esteroides anabolitzants a la farmàcia, lliurement... Hi ha jugadors de beisbol que, no solament els prenen, sinó que ho diuen públicament i fan publicitat d'una marca determinada!

J.G. *Parlant de possibles intromissions, tu t'has trobat, almenys en dues ocasions, molt greus, d'intromissió política en els Jocs. Això representa un perill per al moviment olímpic?*

J.A.S. Home, sí. L'esport ha estat utilitzat, ha estat manipulat, especialment amb els boicots. Va haver-hi un boicot, que va ser molt limitat, l'any 1976, un molt important l'any 80, i un molt menys important l'any 84. Els governs finalment van comprendre que boicotejar els Jocs era un gran error, perquè el que passava era que els Jocs se celebraven igual: dels qui no hi participaven, tothom se n'oblidava i els qui en sortien perjudicats directament eren els atletes del paísos que havien boicotejat i d'això se n'han adonat. Va ser a Barcelona la primera vegada que vàrem tenir la plena participació de tots els paísos i des llavors no ha passat més

J.G. *Coubertin ha estat considerat el restaurador de l'Olimpisme i dels seus Jocs, i de tu s'ha dit que has estat el seu renovador. Aquesta renovació pensem que es fonamenta en l'obertura dels Jocs a esportistes professionals i a la seva comercialització, sense influir en les estructures del CIO. Creus que ha estat positiu per a l'Olimpisme l'obertura dels Jocs? La teua idea, és ampliar-la fins a les últimes conseqüències?*

J.A.S. Avui dia, els Jocs necessiten els millors atletes. Avui dia, parlar de professionals i amateurs és una cosa absurda, ja que tot atleta d'alta competició és una persona que rep una ajuda, perquè ha de dedicar moltes hores a l'entrenament i és normal que rebi aquesta ajuda. Els superprofessionals que de vegades participen, sempre que ho fan és amb la condició que acceptin en la seva participació els nostres principis i el nostre reglament. Per

exemple, crec que la participació de l'equip de bàsquet dels EUA a Espanya va beneficiar extraordinàriament aquest esport, que va fer un salt impressionant cap endavant.

J.G. Hi ha gent que es pregunta si no és excessiva la comercialització dels Jocs...

J.A.S. Els Jocs no estan comercialitzats, ni de bon tros! És l'única organització esportiva d'importància que no té cap tipus de publicitat en els estadis, que no té publicitat en els uniformes dels atletes... o sigui, que si hi ha comercialització, és una comercialització externa; per exemple, que un producte determinat porti els anells olímpics, perquè això atrau més compradors... però, tanmateix, a la comercialització de l'esport, avui dia, tots hem de dir: "Benvinguda!". Gràcies a la comercialització, actualment, l'esport pot funcionar, si no, aquests diners que paga la publicitat haurien de pagar-los els governs, millor dit: els ciutadans, perquè els diners del govern venen dels impostos. Ara bé, sempre hi ha una frontera i aquesta frontera és que el món de l'esport ha d'estar regit per gent de l'esport, no per la comercialització.

J.G. Sens dubte, la comercialització ha estat la causa de la problemàtica que darrerament ha afectat el CIO i fins i tot t'ha esquitxat a tu per la teva responsabilitat com a president. No et sembla que, en el rebombori que s'ha format, es poden considerar tan culpables els inductors com els induïts? La meua impressió és que s'ha inflat massa el globus...

J.A.S. També aquí hi ha una part negativa: és un escàndol impressionant per un milió de dòlars, mentre que al mateix temps hi havia un escàndol a la Unió Europea per no-sé-quants centenars de milions i els grans titulars eren per a nosaltres. Això també té el seu costat positiu: vàrem adonar-nos que el CIO ara mateix té molta més importància de la que creiem; però en aquesta corrupció "sui generis" –perquè no va haver-hi diner a la mà de ningú: hi va haver beques, sobretot favors personals, regals, vacances... per exemple, un membre del CIO d'un país africà, molt pobre, rebia la visita d'un membre del comitè de la candidatura de Salt Lake City, que li deia: "Vinc a veure'l perquè sé que vostè té un fill de 18 anys. Hem creat una fundació per ajudar a la joventut d'Àfrica i li oferim al seu fill dos anys de beca en la millor universitat de l'estat de Utah i li paguem els viatges, l'estada i tots els estudis... La cultura en tots els continents no és la mateixa, i, és molt difícil –per molt que et diguin que això és una acció d'ajuda a la joventut africana, que no té res a veure amb la candidatura– no caure... i aquest home va dir sí. I això li ha costat el càrrec.

J.G. Hi ha una cosa que, almenys per als amics va ser molt agradable i satisfactòria, com, sens dubte, ho va estar per a tu

mateix: el fet d'estar ratificat per l'Assemblea Extraordinària del CIO.

J.A.S. Home, jo per portar aquesta batalla a bon fi, en aquesta última etapa com a president, necessitava tenir la confiança de la gent. En començar aquesta sessió del CIO del mes de març –que era importantíssima perquè es tractava també d'expulsar una sèrie de membres, cosa que s'ha fet molt poques vegades en el CIO– vaig donar el martell, que és el signe del president, al vicepresident primer, Schmitt; me'n vaig anar de la sala, els vaig deixar, i varen fer una votació secreta. El resultat va ser espectacular: 84, o 86, a 2...

J.G. Pròximament presentaràs una sèrie de mesures, redactades per una comissió externa, sobre la futura estructura del CIO i sobre les normes de designació de les futures seus dels Jocs. Aquestes modificacions et convertiran en el reestructurador del CIO i del Moviment Olímpic.

J.A.S. Si s'aproven...

J.G. Quan es presentaran?

J.A.S. Els dies 11 i 12 de desembre. Hi ha unes 50 recomanacions i tinc l'esperança que passaran... perquè el grup de treball, aquest grup CIO 2000 en el qual, pràcticament la meitat dels membres són exteriors, m'ha ajudat molt. Jo sempre dic que totes les crisis tenen un costat positiu i que cal aprofitar-lo: en aquesta crisi que hem patit, el costat positiu és que, precisament gràcies a ella, potser convencerem els membres del CIO que han de deixar de banda els seus interessos personals, que han de renunciar a una sèrie de poders que tenen actualment i posar la nostra organització al dia, per poder iniciar el nou mil·lenni amb totes les garanties d'èxit.

R.B. I ara, entrarem en l'última part, sobre un tema que a tu t'agrada, i a mi també: l'art. Tu has deixat, per tot arreu on has passat, una marca d'art, una marca d'edificis ben dotats, d'edificis molt enriquits... De què estàs més satisfet, des del punt de vista artístic?

J.A.S. Del que estic més content és que avui dia hi ha exposicions d'art i esport arreu del món. Avui dia l'olimpisme no és només esport, és alguna cosa més: és l'esport i la cultura; i dins d'aquesta cultura hi ha les Belles Arts. Ara mateix hem fet una cosa, que encara no s'ha dit a la premsa, que us pot interessar: hem encarregat a un escultor suís, de la Suïssa italiana, que es diu Arnoldi —ara en el Museu de Lausanne, hi ha una exposició preciosa d'aquest artista, l'has de veure, amb una presentació fantàstica— un monument d'uns sis metres, que és una porta oberta amb la inscripció 2000: és l'obertura a l'any 2000; i sobre la porta hi ha uns atletes que aixequen els anells olímpics. D'aquesta escultura n'hem fet unes reproduccions de mig metre, més o menys, en bronze, i ara, d'aquí unes setmanes, abans de final d'any, les enviarem a tots els comitès olímpics del món, que les donaran, en una audiència, al seu Cap d'Estat. Tots els Caps d'Estat rebran aquesta escultura.

R.B. I l'original, on és?

J.A.S. L'original la posarem el dia 23 de juny, però la petita ja està en aquesta exposició.

R.B. Una última pregunta: En la revista APUNTS que t'hem donat al principi, hi ha una entrevista amb la Rosa Serra i en Jordi Alumà; en aquesta entrevista jo els pregunto si saben per què dintre dels Jocs no s'han reinstaurat els premis d'art. Tots dos diuen que no ho saben...

J.A.S. Yo sí que ho sé...

R.B. Jo els pregunto si ells, per medalles, es presentarien a un hipotètic concurs olímpic, i em diuen —crec que sincerament— que sí. Però no sé si tots els artistes hi anirien, només per medalles...

J.A.S. Això no ho varem matar nosaltres: s'havia mort molt abans perquè els artistes que tenen un cert renom no hi van, i això no pot ser. Es dona una medalla olímpica —que està ja establerta— per a una obra artística dilatada en relació amb l'esport. S'ha donat una vegada al pintor Hans Erni, el 1992, i una altra a l'arquitecte Rodríguez Vázquez. Però, fer un concurs sabent que els artistes importants no hi aniran, no. Ara fem un concurs molt important, en el qual participen 85 països, sobre art i esport amb motiu de l'any 2000...

R.B. On es farà?

J.A.S. A Lausanne, però, com que no hi ha un lloc adient, ho farem en diferents galeries.

J.G. Quan deixis la Presidència del CIO, l'esport podrà seguir "Contando Contigo"?

J.A.S. Sí. Podrà seguir comptant amb mi, però estic segur que no em cridaran des de l'esport, perquè "a rey muerto, rey puesto", això ho sé per experiència. A mi m'agrada molt Laussanne, per molts motius, però quan acabi... a casa! I casa meua és a Barcelona.

R.B. De totes maneres, ets un dels pocs reis morts que ha ressuscitat.

J.A.S. Sí. I m'han matat dues o tres vegades...

EPÍLEG

La 110a Sessió del CIO i la porta olímpica de l'any 2000

R. Balius i Juli

Figura 1. Cartell de la 110a sessió del CIO, amb el logotip

Figura 2. Esbós de la "Porta Olímpica de l'any 2000"

Figura 3. Porta Olímpica de l'any 2000

Tal com ens havia anunciat Joan Antoni Samaranch en l'entrevista, la 110a. Sessió del CIO va obrir-se oficialment el matí del dissabte 11 de desembre a Lausanne. En el discurs inaugural, el President va passar revista als esdeveniments de l'any que s'acabava i va destacar el formidable treball realitzat pe la reforma i la reestructuració del CIO el qual "mai en la seva llarga existència ha posat en marxa tants projectes i ha realitzat tanta tasca". Abans d'entrar en la discussió de les 50 recomanacions de la Comissió CIO 2000, dos del seus membres: Henry Kissinger, antic Secretari d'Estat d'USA i Robert Badinter, antic President del Consell Consultiu francès, varen recordar breument la tasca important efectuada fins arribar a aquesta sessió. Tot seguit, es va iniciar el debat sobre les diferents recomanacions, que varen ser estudiades, discutides i votades, una a una, durant les jornades del dissabte dia 11 i del diumenge dia 12. Cal destacar que totes les propostes van ser aprovades, la gran majoria per unanimitat. La polèmica més important la va ocasionar un paràgraf —el 7 de la recomanació 50— en el qual s'eliminaven les visites dels membres del CIO a les ciutats candidates a organitzar uns Jocs Olímpics. Finalment es va aprovar amb 10 vots negatius entre 100 votants. En resum, un final feliç per a una sessió qualificada per Samaranch com a històrica. Per a ell, la resolució que més l'enorgullia era la que li permetia ser el President que havia obert la porta del CIO als atletes en actiu. La crisi s'ha resolt pel cantó positiu i els membres del CIO, han actuat, segons ens deia i desitjava en l'entrevista el President Samaranch, *"deixant de costat els seus interessos personals, renunciant a una sèrie de poders que en l'actualitat tenien, facilitant que l'organització es posés al dia, per poder entrar en el nou mil·leni amb totes les garanties d'èxit"*.

En contemplar per Internet unes imatges de la 110a. Sessió del CIO, ens ha sorprès la presència d'un nou logotip dedicat a ella, molt relacionat amb l'exposició de l'escultor suís Nag Arnoldi (Ticino, 1928), de la qual també ens havia parlat Samaranch. Hem tingut l'oportunitat de visitar aquesta exposició que acull, actualment i fins el 19 de març del 2000, el Musée Olympique de Lausanne. La mostra, anomenada "L'home i el mite", conté cinquanta escultures en bronze de diferents mides i quatre pintures de gran format i està inspirada en temes com cavalls, guerrers i personatges mítics, especialment minotaures. L'enigmàtica bellesa i el valor intrínsec de les peces exposades, es veuen magnificats per la seva ubicació en un marc insòlit, creat per uns murs entapissats de negre que semblen esborrar l'espai ocupat per les escultures suauement il·luminades que contrasten amb el color vermell de sang dels quadres.

Tanmateix, l'obra estel·lar que ocupa el centre de l'exposició és la "Porta Olímpica de l'Any 2000". Es tracta de la rèplica en bronze i a escala reduïda —uns 40 cm— de la creació escultòrica titulada "La Gran Porta", que el CIO ha encarregat a Nag Arnoldi a les albrors del segle XXI. Representa una gran porta entreoberta, en el frontis de la qual hi figura la xifra 2000 i damunt d'aquest frontis hi ha quatre atletes que aixequen els anells olímpics. L'obra original tindrà uns 6 metres d'alçària i estarà situada en un lloc proper a la seu del CIO a Vidy, l'entrada principal de la qual es podrà entreveure a través de l'escletxa d'aquesta gran porta. El logotip esmentat, que simbòlicament presidia aquesta sessió històrica del CIO, és una representació sintetitzada d'aquesta Porta Olímpica. Del petit format se n'han fos 250 exemplars, els quals seran tramesos als 199 Comitès Olímpics Nacionals, amb l'encàrrec de fer-los arribar als representants principals dels seus respectius governs, amb els millors desitjos del CIO per al tercer mil·leni. Així, *tots els pobles esportius del món seran simbòlicament convidats a creuar el llindar del nou segle, en companyia dels valors imperibles del Moviment Olímpic. A més, pensem que des d'ara la "Porta Olímpica de l'Any 2000", serà la imatge al·legòrica a través de la qual caldrà veure el nou CIO reestructurat a les darreries del Segle XX.*